

general de los Colegios Médicos redactará y someterá a la aprobación del Ministerio del Ramo, en el plazo de tres meses, un proyecto para la organización de una Institución de Previsión Médica Nacional que, acogiendo por igual a cuantos ejerzan la Medicina en España, atienda los riesgos de invalidez y ancianidad y procurar para las viudas y huérfanos socorros o pensiones que les permita algún medio decoroso de subsistencia, todo ello en forma que no exija sacrificios incompatibles con la modesta capacidad económica del mayor número de los profesionales.

Realment, és lloable el desig de crear Institucions de Previsió; el que ja no ho és tant, és que hom vulgui imposar-les a la força i, menys encara, el que en planejar-les, hom no tingui en compte si poden perjudicar-ne d'altres ja constituïdes. Dic això, perquè el complement d'aquesta disposició addicional 4 és un projecte que Pérez Mateos portà a l'Assemblea de gener i en el qual es preveia una Mutualitat única, estesa a tota Espanya i de caràcter obligatori. Un primer perill per a la nostra Mutual se'ns acudí aleshores; el de què la Previsió Nacional, un dia, absorbís violentament la Mutual Catalana. Era abans de caure la dictadura i era de témer que aquesta—que tanta cura posava en destruir les coses nostrades—volgués acabar amb la nostra Economia, com ho havia fet amb la dels Dependents del Comerç i de la Indústria.

Altres perills annex al projecte Pérez Mateos, venia del caràcter obligatori de la Previsió Nacional. En efecte, estesa a tota Espanya i per tant a Catalunya, la nostra Mutual en patiria pel següent motiu: en acabar la carrera, el Metge jove es trobaria amb dues Mutuals, una d'obligatòria—la de Pérez Mateos—i una de voluntària—la nostra—que en principi potser resultaria més cara que l'obligatòria, ultra imposar les quotes corresponents al Sindicat. En un règim de llibertat, l'esperit sindical dels joves Metges de Catalunya salvaria bé aquesta aparent diferència, però, en un règim d'opressió de les coses catalanes, què hauria passat? Molt en tem que els mutualistes joves s'hagueren retret, amb la consegüent pèrdua per a la nostra Mutual, que com totes, per a equilibrar-se necessita que la sang jove compensi la que es fa vella o desapareix. Els representants del Col·legi de Girona en la vuitena

Assemblea veieren clar aquests perills i s'oposaren, decididament, a què és donés caràcter obligatori a la Previsió imaginada per Pérez Mateos. Obtingueren, finalment, la prometença de què a Catalunya fóra voluntària; però les promences se les emporta el vent i pregunto: en plena dictadura, hagueren respectat aquesta petita ombra de privilegi dels Metges catalans? Jo no dubto que a la llarga, la nostra Mutual o desapareix o es desinfla.

Per tot l'altre, no veig la necessitat ni la conveniència d'una Mutualitat única com vol Pérez Mateos. Crec que és més pràctic fer una sèrie de Mutualitats regionals que puguin federar-se si elles ho volen. Prego a Pérez Mateos que ens deixi tranquils a catalans i balears. Nosaltres ja tenim la nostra Mutual i n'estem ben contents i orgullosos. Que ell, si vol i pot, se'n faci en la forma i amb l'organització que vulgui, però que no es fiqui a casa nostra, puix que nosaltres no ens fiquem a casa seva.

Seguiria de bona gana, examinant els Estatuts article per article, però em fa por l'ésser excessivament llarg, així és que abreujaré tot el possible.

L'article 12 determina que els Metges portaran el llibre registre d'utilitats. Estem ben llestos, doncs, els que suspiràvem per a la supressió d'aquell artefacte inútil.

L'article 20 assenyala la constitució i càrregos de les Juntes de Govern. Disposa que: *Los Vocales en los Colegios de capitales de más de doscientas mil almas, serán por lo menos la mitad Médicos titulares.*

En los de capitales de menor vecindario, no sólo la mitad de los Vocales, sino la mitad del total de miembros de la Junta serán titulares.

Tenim, doncs, que la tercera part de les Juntes en uns Col·legis i la meitat justa en altres, es dona als Metges titulars, establint així una desproporció manifesta i un privilegi que al meu entendre no obeeix a altre cosa que al desig de la dictadura de posar els Col·legis en mans amigues, com suposava que li serien les que veia obrir-se pidolant el passí a l'estat. Heus aquí la fórmula: mediatització de la Junta pels funcionaris de l'Estat. La independència de l'estament no pot tolerar aquest privilegi, puix dintre les províncies els titulars estan molt lluny de representar la propor-